

Detail 15

Pas op, niet vallen

Wat is een mooi hek? Dat is een fragiel stalen spijlenhek met kokers van rond 10, die recht het beton in gaan. En verder alles wat er in de jaren vijftig is gemaakt, maar dat spreekt voor zich. Geprint glas, geperforeerde stalen platen, deoroosters, houten planken, dichte borstweringen, het haalt het niet bij die stalen spijlen. Die niet helemaal kaarsrecht zijn. Die bij de aanhechting op de horizontale regel een beetje verdikken vanwege de las. Die niet in verhouding staan tot de dikke betonnen trap waar ze uit komen. Die zich eigenlijk verexcuseren dat ze er zijn. 'Sorry', lijken ze te zeggen, 'ik ben er alleen maar om te voorkomen dat je niet valt. Maar let verder niet op mij hoor, ik ben niet belangrijk'. Aanraken is eigenlijk niet mogelijk. Ze ontroeren me.

Die kokers recht het beton in, dat lijkt echter alleen nog mogelijk in Zwitserland. In Nederland hebben we daar het geld niet meer voor over. Want het is niet praktisch. Veel te veel werk, al die losse spijlen. Zie dat maar eens netjes te krijgen. En je kunt ze niet vervangen zonder iets kapot te maken. En overschilderen zonder te kliederen is ook lastig. En last but not least, ze voldoen niet aan de eisen. Gooi er een zandzak tegen en ze vallen om. Zeggen constructeur en aannemer.

Dat is terecht, zeker als je van grote hoogte kunt vallen. Maar al die regels en praktische bezwaren, daar krijg je als architect wel een punthoofd van. Elk project levert weer hetzelfde gelazer op. De hoeveelheid tijd die je kwijt bent aan het in goede banen leiden van al die aspecten die voortvloeien uit die regels. Rookmelders, brandslanghaspels, bewegingsdetectoren, lichtknopjes, noodverlichtingsbordjes (met verlichting!). Als je even niet zit op te letten, dan zit er alweer ergens een sticker op of hangt er een bordje.

Valbeveiliging is de nieuwste ergernis. Valbeveiliging vindt plaats op een

dak wanneer het hoger ligt dan 2.500 millimeter. Het is de plek waar de vertegenwoordigers van de praktische zaak – en van de veiligheid, mevrouw – zich helemaal kunnen uitleven. Terwijl op de meeste daken zelden een hond komt. Af en toe iemand om het bitumen te vervangen, een lekkage te verhelpen of het sedum te onderhouden. Deze zeldzame dakbetreder wordt echter namens arbonormen, Bouwbesluit en andere toepasselijke regelgeving behandeld als een randdebiel. Hij of zij heeft kennelijk geen ogen in zijn hoofd, heeft helemaal niet door dat een dak vaak hoger ligt dan het maaiveld en dat je dan misschien ergens af kunt vallen en dat dat gevaarlijk is. Deze dakwerker dient op alle mogelijke manieren tegen zichzelf te worden beschermd.

Nu heb ik per ongeluk een dak gemaakt op 2.630 millimeter hoogte. Stom! Ik zat even niet op te letten en bam, daar jaste iemand een stel enorme ankers achter mekaar het zorgvuldig vormgegeven beton in. Helaas stond ik er niet bij en keek ik er pas later naar, toen het leed al was geschied. Was er dan geen afstemming geweest? Zeker wel. Dat het ankertjes zouden zijn in het beton. Dat ze in het midden van de plaat zouden komen, zoals op tekening aangegeven. Alleen het blijken geen ankertjes te zijn maar ankers. Met een hoogte. En dat niet alleen. Voor de debiele dakwerker staan er ook bordjes bij. Met de looprichting. Want anders zou hij natuurlijk zo het dak aflopen.

Een fragiel hekje was hier wellicht meer op zijn plaats geweest. Zo recht het beton in. Maar hekjes zijn geen dakafwerking. En eigenlijk is het van de zotte dat er zoveel heisa uit de kast gehaald wordt voor een dakbeveiliging op deze hoogte. Of eigenlijk had de architect eerder notie moeten nemen van de dakbeveiligingsregels. En een dak moeten maken dat niet hoger kwam dan 2.500 millimeter. Stom.

Marjolein van Eig

